

Cauza C-565/18

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

6 septembrie 2018

Instanța de trimitere:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italia)

Data deciziei de trimitere:

2 iulie 2018

Apelantă:

Société Générale S.A.

Intimată:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio
Contenzioso

COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE

DI LOMBARDIA [Comisia Fiscală Regională din Lombardia]

[omissis]

dă prezenta

ORDONANȚĂ

- cu privire la apelul nr. 17/2017

- împotriva hotărârii [omissis] pronunțate de Commissione Tributaria Provinciale di MILANO [Comisia Fiscală Provincială din Milano, denumită în continuare „CFP din Milano”]

contra:

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO [Direcția
Regională Lombardia – Biroul de contencios]

format de apelanta:

SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A.

[*omissis*]

[OR 2]

[*omissis*]

Acte atacate:

REFUZUL DE RAMBURSARE nr. IST. DIN 1 august 2014

[OR 3]

[*omissis*]

DESFĂȘURAREA PROCEDURII

[*omissis*]

[*omissis*]

În fapt:

1) La 28 martie 2014, SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A., cod fiscal străin FR 27552120222, cu sediul legal în Paris (Franța) [*omissis*], prin intermediul sediului său secundar italian având o reprezentanță permanentă în Milano (Italia) [*omissis*], a depus declarația privind taxa pe tranzacții financiare, așa-numita „*Financial Transaction Tax (FTT)*”, prevăzută și reglementată în ordinea juridică italiană la articolul 1 alineatele 491-500 din Legea nr. 228 din 24 decembrie 2012 (Legea stabilității din 2013), precum și de Decretul ministerial de punere în aplicare din 21 februarie 2013, modificat ulterior prin Decretul ministerial din 16 septembrie 2013.

2) Din declarația menționată mai sus, referitoare la operațiunile financiare realizate în cursul anului fiscal 2013 de societatea-mamă franceză și având ca obiect instrumente financiare derivate, reieșea o taxă datorată, potrivit articolului 1 alineatul 492 din Legea 228/2012, în cuantum total de 55 207 euro, corespunzătoare plăților efectuate în perioada fiscală de referință.

3) La 1 august 2014, sediul secundar italian, în numele și în contul societății-mamă, a depus la Agenzia delle Entrate (Administrația Fiscală) o cerere de rambursare a sumei plătite, invocând neconstituționalitatea reglementării privind taxa pe tranzacțiile financiare cu titluri „derivate”, în măsura în care prevede aplicarea taxei ca urmare a reședinței pe teritoriul statului italian a entității emitente a titlului-suport pentru instrumentul derivat, pentru motivul pretensei încălcări a principiilor egalității în fața legii și capacității contributive prevăzute la articolele 3 și, respectiv, 53 din [OR 4] Constituție, precum și pentru motivul pretensei încălcări a dreptului internațional cutumiar relevant în ordinea

constituțională italiană în temeiul articolului 10 din Constituție; societatea și-a întemeiat de asemenea cererea de rambursare pe pretinsa incompatibilitate a reglementării italiene în discuție cu dreptul Uniunii Europene, mai precis cu articolele 18, 56 și 63 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

4) Întrucât Agenzia delle Entrate (Administrația Fiscală) nu s-a pronunțat cu privire la cererea de rambursare, la 28 ianuarie 2015, după curgerea termenului de 90 de zile de la depunerea cererii, contribuabila a introdus în termen la CFP din Milano o acțiune împotriva refuzului tacit al administrației fiscale, prin care a solicitat obligarea Agenzia delle Entrate (Administrația Fiscală) la restituirea taxei plătite, invocând aceleași motive pe care se întemeia cererea de rambursare, precum și: a) suspendarea judecării cauzei și totodată trimiterea la Corte Costituzionale [Curtea Constituțională] cu privire la pretinsa neconstituționalitate a articolului 1 alineatul 492 din Legea 228/2012 ca urmare a neconformității cu articolele 3 și 53 din Constituție; b) neaplicarea reglementării italiene, întrucât este incompatibilă cu articolele 18, 56 și 63 TFUE, sau, cu titlu subsidiar, suspendarea judecării cauzei și sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul principiului aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cu următoarea întrebare preliminară: „*Articolele 18, 56 și 63 TFUE se opun unei reglementări naționale care impune o taxă pe tranzacțiile financiare doar pentru că acestea au ca obiect un instrument derivat bazat pe un titlu emis de o societate rezidentă pe teritoriul statului respectiv?*”; c) suspendarea judecării cauzei și totodată trimiterea la Corte Costituzionale [Curtea Constituțională] cu privire la pretinsa neconstituționalitate a articolului 1 alineatul 492 din Legea 228/2012 ca urmare a neconformității cu principiile suveranității și teritorialității fiscale inerente dreptului internațional și comunitar și care, prin urmare, sunt relevante în dreptul constituțional italian în temeiul articolului 10 alineatul 1 din Constituție.

5) S-a constituit în judecată Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale Lombardia (Administrația Fiscală – Direcția Regională Lombardia), care a solicitat respingerea acțiunii, contestând argumentele reclamantei și subliniind legalitatea refuzului și a reglementării de instituire a taxei în discuție, evidențiind existența unei legături obiective și efective între titlurile derivate supuse taxei și ordinea juridică a statului italian în cazul în care, precum în speță, titlul-suport pentru instrumentul derivat este emis de o societate rezidentă pe teritoriul acestuia.

[OR 5]

6) Prin hotărârea nr. 4334/16 depusă la 17 mai 2016, CFP din Milano a respins acțiunea, apreciind, contrar celor susținute de contribuabilă, că este pe deplin legală impozitarea operațiunilor cu instrumente derivate al căror suport este un titlu emis de o societate rezidentă pe teritoriul statului italian, întrucât, în opinia CFP, trimiterea legislativă la reședința entității emitente a titlului-suport ar fi suficientă pentru a constitui o legătură economică serioasă, efectivă și obiectivă între fenomenul supus impozitării și manifestarea capacității contributive prevăzute la articolul 53 din Constituție, respectiv între tranzacționarea unui instrument derivat și statul italian.

7) Potrivit celor arătate de CFP, nu ar exista, în esență, nicio încălcare a principiului egalității prevăzut la articolul 3 din Constituție, și aceasta în temeiul corelației indisolubile dintre valoarea titlului-suport și valoarea instrumentului derivat, exprimată prin *pay-off* al instrumentului derivat respectiv, corelație care, după cum a evidențiat administrația fiscală și a observat Comisia, implică posibilitatea de a realiza, prin intermediul instrumentelor derivate, tranzacții de înlocuire a celor directe cu titlurile-suport, astfel încât excluderea instrumentelor derivate de la impozitarea tranzacțiilor financiare (deși constituie manifestarea capacității contributive și sunt legate în mod obiectiv de ordinea juridică italiană) ar suscita comportamente de eludare a taxei de către operatorii de pe piețele financiare, în dauna evidentă a intereselor fiscale ale statului.

8) CFP a considerat că nu au fost încălcate nici reglementarea comunitară, în lipsa unor regimuri de impozitare diferențiate între persoanele impozabile italiene și cele din alte state membre, nici principiul internațional al teritorialității și suveranității fiscale a celorlalte state, întrucât subzistă legătura menționată mai sus între situația economică asumată ca fapt generator și statul italian și nu se aduce în niciun mod atingere competenței legislative a altor ordini juridice.

9) Împotriva hotărârii pronunțate de CFP, contribuabila a declarat apel, reafirmând argumentele și excepțiile formulate în primă instanță și reiterând aceleași concluzii prezentate în cadrul acesteia, solicitând în principal, cu modificarea în totalitate a hotărârii atacate, rambursarea taxei pe tranzacții financiare pe care a achitat-o, cu interpretarea în conformitate cu Constituția a articolului 1 alineatul 492 din Legea 228/2012, și, cu titlu subsidiar, suspendarea judecării cauzei și adresarea întrebării privind constituționalitatea ca urmare a încălcării prin norma în discuție a articolelor 3 și 53 din Constituție, precum și ca urmare a încălcării principiului internațional al teritorialității și suveranității [OR 6] statului, relevant în ordinea juridică în temeiul articolului 10 din Constituție; apelanta a solicitat de asemenea să se adreseze Curții de Justiție a Uniunii Europene o întrebare preliminară, invocând încălcarea articolelor 18, 56 și 63 TFUE.

10) Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale Lombardia [Administrația Fiscală – Direcția Regională Lombardia] a depus memoriu în apărare, contestând cele pretinse *ex adverso* de contribuabilă și solicitând confirmarea hotărârii atacate.

[procedura națională]

[omissis]

MOTIVARE

Prezentare succintă a motivelor de fapt și de drept ale deciziei, potrivit articolului 36 alineatul 2 punctul 4 din Decretul legislativ 546/92

Astăzi, prezenta instanță [omissis] se retrage în camera de consiliu, hotărând cele arătate în dispozitiv.

În drept:

11) Prezenta instanță arată că taxa pe tranzacțiile financiare prevăzute la articolul 1 alineatele 491-500 din Legea 228/2012 a fost instituită în scopul de a asigura contribuția la cheltuielile publice din partea celor care efectuează operațiuni cu instrumente financiare, realizate în cadrul piețelor respective, care au o legătură cu teritoriul statului italian.

12) Rezultă că această taxă este datorată, potrivit alineatului 491 al articolului citat, coroborat cu definițiile corespunzătoare prevăzute la articolul 1 din Decretul ministerial din 21 februarie 2013, precum și potrivit [OR 7] alineatului 494 al aceluiași articol, de entitatea care beneficiază de transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor și a altor instrumente financiare participative emise de societăți rezidente în Italia, precum și asupra unor titluri care reprezintă instrumentele menționate anterior, independent de statul de reședință al entității care a emis titlul reprezentativ, cu condiția, după cum s-a arătat, ca titlul reprezentat să fie emis de o societate rezidentă pe teritoriul italian, și este stabilită într-un quantum proporțional cu valoarea tranzacției într-o cotă diferențiată în funcție de tipul piețelor pe care are loc tranzacționarea.

13) Dispoziția menționată mai sus se coroborează de asemenea cu articolul 2 din Decretul ministerial din 21 februarie 2013, potrivit căruia: „reședința se stabilește pe baza sediului legal. Taxa se aplică de asemenea transferului proprietății asupra titlurilor reprezentative, independent de locul reședinței emitentului certificatului și de locul încheierii contractului”.

14) Rezultă că aceeași taxă, deși se calculează în mod diferit, respectiv cu un quantum fix progresiv pe tranșe valorice ale tranzacțiilor și variabil în funcție de tipul de instrument tranzacționat și de valoarea contractului, este datorată, potrivit alineatelor 492 și 494 ale articolului citat în repetate rânduri, de fiecare dintre părțile contractante pentru: „operațiuni cu instrumente financiare derivate prevăzute la articolul 1 alineatul 3 din Decretul legislativ nr. 58 din 24 februarie 1998, cu modificările ulterioare, care au drept suport în principal unul sau mai multe instrumente financiare prevăzute la alineatul 491 sau a căror valoare depinde în principal de unul sau mai multe dintre instrumentele financiare prevăzute la același alineat și [pentru] operațiuni cu valori mobiliare prevăzute la articolul 1 alineatul 1-bis literele c) și d) din același decret legislativ, care permit cumpărarea sau vânzarea în principal a unuia sau a mai multor instrumente financiare prevăzute la alineatul 491 sau care presupun o decontare în numerar determinată în legătură în principal cu unul sau mai multe instrumente financiare menționate la alineatul precedent, inclusiv cu warranturi, warranturi acoperite și certificate” (a se vedea articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012).

15) Dispoziția menționată mai sus, care face obiectul criticilor formulate în prezenta procedură, precizează că: „[t]axa este datorată independent de locul de încheiere a tranzacției și de statul de reședință al părților contractante” (a se vedea articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012), confirmând intenția legiuitorului de a supune impozitării operațiunea de transfer ca atare.

16) O precizare similară se regăsește, de altfel, la alineatul 491 al aceluiași articol, astfel încât rezultă cu evidență paralelismul legislativ dintre cele două situații fiscale.

[OR 8]

17) Pentru ca analiza să fie completă, precizăm că reglementarea în discuție prevede de asemenea, la alineatul 495 al aceluiași articol, o a treia categorie de situații fiscale, supunând taxei pe tranzacții financiare, [prevăzând că] „operațiunile efectuate pe piața financiară italiană sunt supuse unei taxe pe tranzacționări cu frecvență ridicată referitoare la instrumentele financiare prevăzute la alineatele 491 și 492”.

17bis) Este vorba însă despre o situație, și anume cea prevăzută la articolul 1 alineatul 495 din Legea 228/2012, care nu face parte direct din obiectul specific al prezentei proceduri.

17ter) Astfel, criticile contribuabilei se concentrează pe situațiile prevăzute la alineatele 491 și 492, citate anterior, în temeiul simetriei existente între acestea, întrucât ambele se caracterizează, pe de o parte, prin existența unei legături cu ordinea juridică italiană care constă în reședința în Italia a entităților emitente ale instrumentelor financiare prevăzute la alineatul 491, și, pe de altă parte, dimpotrivă, prin lipsa de relevanță, în scopul aplicării taxei, a statului de reședință al entităților care intervin în cadrul operațiunii.

18) Mai exact, contribuabila consideră că legătura cu ordinea juridică italiană, prevăzută la articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012 care supune impozitării operațiunile cu instrumente derivate, nu este conformă cu principiul constituțional prevăzut la articolul 53 din Constituție, în temeiul căruia plata impozitelor în Italia trebuie să aibă loc ca urmare a capacității contributive manifestate în cadrul statului, întrucât nu pot fi implicate în fenomenul fiscal entități care nu au absolut nicio legătură cu comunitatea națională.

19) Contribuabila ridică astfel problema capacității contributive pe care ar putea să o manifeste, precum în speță, o entitate nerezidentă care tranzacționează pe o piață străină un instrument derivat de asemenea emis de un nerezident și având drept suport un titlu emis de o societate italiană: nicio avere nu s-ar crea în Italia în cadrul unor tranzacții precum cea din speță [*omissis*].

18) Apelanta consideră, așadar, afirmând lipsa unei manifestări a capacității contributive cu privire la operațiuni cu instrumente derivate similare cu cele efectuate de apelanta din prezenta procedură, că, având în vedere articolul 1

alineatele 491 și 492 din Legea 228/2012, legiuitorul a supus aceluiași „mecanism fiscal” situații de fapt diferite (pagina 16 din actul de apel), cu încălcarea principiului egalității în fața legii prevăzut la articolul 3 din Constituție.

[OR 9]

19) Nu pare însă acceptabilă teza formulată de contribuabilă cu privire la pretinsa neconstituționalitate vădită a reglementării în discuție în raport cu articolele 3 și 53 din Constituție.

20) În această privință, arătăm că, după cum se știe, articolul 53 din Constituție îi permite legiuitorului să supună impozitării operațiunile cu conținut economic care, prin urmare, constituie manifestări directe sau indirecte ale unei averi și care prezintă o legătură cu teritoriul și/sau cu ordinea juridică italiană: existența unei astfel de legături are ca efect nașterea în sarcina entității – deși nu este rezidentă – a unei obligații solidare de a participa la cheltuielile publice naționale, pentru motivul capacității contributive astfel manifestate.

21) În realitate, în speță și în situațiile reglementate la articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012, faptul generator care constituie manifestarea capacității contributive se poate regăsi efectiv în operațiunile financiare cu instrumente derivate care au drept suport un titlu emis de o entitate rezidentă în Italia.

22) Astfel, asemenea operațiuni prezintă o legătură cu teritoriul și/sau cu ordinea juridică italiană de absolut aceeași natură cu cea a situațiilor prevăzute la alineatul 491 al articolului citat anterior: la fel cum oricine, independent de reședința sa pe teritoriul italian sau în afara acestuia, realizează tranzacționări având ca obiect titlurile prevăzute la articolul 1 alineatul 491 din Legea 228/2012 beneficiază de o valoare care ia naștere numai în măsura în care există și este operațională ordinea juridică a statului italian în calitate de stat de emisiune al titlurilor tranzacționate (sau reprezentate de titlurile tranzacționate), în același mod oricine efectuează operațiuni cu instrumente derivate având drept suport titluri emise de societăți italiene beneficiază de o valoare care depinde în mod strict și necesar de un titlu a cărui existență este în funcție de existența ordinii juridice a statului italian care reglementează emiterea acestuia.

23) Cu alte cuvinte, nu se poate pune la îndoială faptul că instrumentul derivat, deși poate circula în mod autonom față de titlul-suport, există și este evaluabil în măsura în care titlurile tranzacționate (sau reprezentate de titlurile tranzacționate) sunt recunoscute de ordinea juridică italiană în calitate de stat emitent și că valoarea instrumentului derivat depinde în mod necesar de aceasta, pe baza unor raporturi matematice.

24) Prin urmare, este corect să se considere că și în privința tranzacțiilor având ca obiect instrumentele financiare „derivate” prevăzute la articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012, la fel ca în privința celor care au ca obiect titlurile prevăzute la articolul 1 alineatul 491 din Legea 228/2012, subzistă **[OR 10]** o legătură economică indisociabilă – concretă și verificabilă – între instrumentul financiar și

ordinea juridică a statului italian și, prin urmare, între tranzacție – considerată fapt generator în măsura în care constituie manifestarea capacității contributive – și ordinea juridică italiană, independent de locul de executare a operațiunii și de reședința părților contractante, întrucât operațiunea nu poate fi, așadar, considerată „fără legătură” cu comunitatea națională, deși este realizată de entități nerezidente în Italia și din afara teritoriului italian.

25) Din această perspectivă, pare, așadar, să fie respectat și articolul 3 din Constituție, întrucât nu există nicio diferență intrinsecă sub aspectul manifestării capacității contributive între operațiunile prevăzute la articolul 1 alineatul 491 din Legea 228/2012 și cele prevăzute la articolul 1 alineatul 492 din aceeași lege.

26) Apelanta susține însă că reglementarea în discuție este de natură să submineze funcționarea pieței interne europene, întrucât ar prezenta aspecte de discriminare disimulate în cadrul unui mecanism fiscal care, potrivit apelantei, ar fi doar aparent uniform pentru persoanele impozabile rezidente și nerezidente, realizându-se astfel o incompatibilitate între articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012 și articolul 18 TFUE, potrivit căruia „se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate”.

27) Aplicarea taxei pe tranzacțiile financiare unor operațiuni efectuate de entități nerezidente prin intermediul unor entități de asemenea nerezidente, deși tranzacționarea are ca obiect instrumente derivate având drept suport un titlu emis de o societate italiană, ar implica, în opinia contribuabilei, o restricție privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii Europene, interzisă de articolul 56 primul paragraf TFUE, potrivit căruia: „[În conformitate cu dispozițiile ce urmează, sunt interzise restricțiile privind libera prestare a serviciilor în cadrul Uniunii cu privire la resortisanții statelor membre stabiliți într-un alt stat membru decât cel al beneficiarului serviciilor”.

28) Cu alte cuvinte, atât aplicarea taxei, cât și prevederea unor sarcini administrative și de declarare suplimentare, care servesc la achitarea acesteia (și anume extrapolarea, din masa operațiunilor efectuate, a operațiunilor individuale cu instrumente derivate care au drept suport titluri emise de entități rezidente în Italia, ținerea unui registru și depunerea declarației), ar îngreuna și ar face mai puțin atractivă activitatea de intermediere a instrumentelor derivate pentru intermediarii [OR 11] nerezidenți în raport cu cei rezidenți, creând în fapt o restricție privind libera prestare a serviciilor, interzisă de TFUE, și mai evidentă în cazul unui intermediar stabilit în alt stat decât cel al beneficiarului serviciului.

29) Taxa în discuție aplicată transferurilor de instrumente derivate, împreună cu obligațiile administrative și declarative ar genera, așadar, în opinia apelantei, un impediment în calea accesului la piața instrumentelor derivate având drept suport titluri emise de o societate italiană și, întrucât ar face mai puțin atractivă activitatea de intermediere a acestor instrumente, ar descuraja atât oferta, cât și cererea de asemenea produse.

30) În susținerea punctului său de vedere, apelanta amintește următoarele precedente jurisprudențiale ale Curții de Justiție a Uniunii Europene: Hotărârea din 26 iunie 2003, Skandia și Ramstedt, C-422/01, punctul 28, Hotărârea din 5 iulie 2012, SIAT, C-318/10, punctele 19 și 28, Hotărârea din 15 mai 1997, Futura, C-250/95, precum și, cu privire la subzistența unei încălcări a tratatului inclusiv în prezența unei restricții privind o libertate fundamentală, chiar dacă este de mică întindere sau de importanță minoră, Hotărârea din 18 octombrie 2012, X NV, C-498/10, punctul 30, Hotărârea din 1 iulie 2010, Dijkman, C-233/09, punctul 42, Hotărârea din 14 decembrie 2006, Dehkavit International, C-170/15, punctul 50, Hotărârea din 11 martie 2004, De Lasteryrie du Saillant, C-9/02, punctul 43, Hotărârea din 15 februarie 2000, Comisia/Franța, C-34/98, punctul 49.

31) Apelanta consideră de asemenea că aplicarea taxei prevăzute la articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012 operațiunilor cu instrumente derivate care au drept suport titluri italiene este în mod evident incompatibilă cu articolul 63 TFUE, în materie de capitaluri și plăți, potrivit căruia: „[...] sunt interzise orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre [...]” precum și „[...] sunt interzise orice restricții privind plățile între statele membre [...]”.

32) Incompatibilitatea cu dispozițiile tratatului amintite mai sus s-ar concretiza în efectul, produs de norma fiscală prevăzută la articolul 1 alineatul 492 din Legea 228/2012, de descurajare a operatorilor din alte state decât Italia să facă plasamente în instrumente derivate, indiferent de locul unde sunt create și tranzacționate, având drept suport titluri italiene.

33) În această privință, apelanta amintește Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 13 martie 2014, Bouanich, C-375/12, punctul 43, prin care ar fi fost statuată interdicția de a adopta măsuri naționale „care sunt de natură să descurajeze nerezidenții să facă investiții [OR 12] într-un stat membru sau să descurajeze rezidenții statului membru respectiv să facă investiții în alte state”.

34) Prin urmare, prezenta instanță ridică problema dacă – în raport cu operațiunile financiare în discuție în speță, efectuate între entități nerezidente prin intermediul unor entități de asemenea nerezidente și având ca obiect instrumente derivate care au drept suport un titlu emis de o societate italiană – este compatibilă cu principiile comunitare pretenția de a supune astfel de operațiuni unei taxe și obligațiilor administrative și declarative preliminare prealabile plății taxei în cauză, datorată de părțile contractante care realizează operațiunile, ținând seama de faptul că o taxă similară, datorată de entitatea care beneficiază de transferul dreptului de proprietate asupra instrumentelor financiare, se aplică și operațiunilor financiare care au ca obiect titluri emise de societăți italiene și realizate de entități italiene sau străine, independent de statul de reședință al intermediarului.

35) Deși în lipsa aparentă a unei discriminări între tratamentele fiscale prevăzute la alineatele 491 și 492 ale articolului 1 din Legea 228/2012 și deși nu împărtășește teza apelantei cu privire la lipsa unei legături teritoriale între taxa aplicată în temeiul articolului 1 alineatul 492 din Legea 228/2012, căreia i-a fost

supusă contribuabila, și ordinea juridică a statului italian, prezenta instanță consideră că este necesar să sesizeze cu titlu preliminar Curtea de Justiție a Uniunii Europene, întrucât are îndoieli cu privire la interpretarea corectă a dreptului Uniunii Europene și, în special, cu privire la compatibilitatea normelor de instituire a taxei pe operațiuni financiare cu articolele 18, 56 și 63 TFUE pentru motivele invocate de contribuabilă și care au fost menționate și prezentate mai sus.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

Având în vedere articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia [Comisia Fiscală Regională din Lombardia], Secția întâi, dă prezenta

[OR 13]

ORDONANȚĂ

de trimitere preliminară

pentru sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul articolului 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană și al articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, cu următoarea întrebare:

„Articolele 18, 56 și 63 TFUE se opun unei reglementări naționale care aplică tranzacțiilor financiare, independent de statul de reședință al operatorilor financiari și al intermediarului, o taxă care este suportată de părțile contractante la tranzacție, care este egală cu un quantum fix progresiv pe tranșe valorice ale tranzacțiilor și variabil în funcție de tipul de instrument tranzacționat și de valoarea contractului și care este datorată în funcție de faptul că operațiunile supuse taxei au ca obiect tranzacționarea unui instrument derivat bazat pe un titlu emis de o societate rezidentă în statul care instituie taxa în cauză?”

[omissis],

suspendă

judicarea prezentei cauze până la pronunțarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a unei decizii preliminare;

dispune

transmiterea prezentei ordonanțe la grefa Curții de Justiție, [omissis]

[omissis] Milano, [omissis] 2 iulie 2018.